

Skatteministeriet
Udkast

J. nr. 16-1389754

Forslag
til
Lov om ændring af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. og lov om kommunal ejendomsskat

(Overdragelse af inddrivelsesopgaven vedrørende fortrinsberettigede kommunale fordringer til kommunerne)

§ 1

I lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lovbekendtgørelse nr. 29 af 12. januar 2015, som ændret ved lov nr. 1253 af 17. november 2015, § 1 i lov nr. 298 af 22. marts 2016 og § 1 i lov nr. 428 af 18. maj 2016, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »offentlige«: », jf. dog stk. 4«.

2. I § 1 indsættes som *stk. 4*:

»*Stk. 4.* Loven gælder ikke for opkrævning og inddrivelse af kommunale fordringer, der ved deres stiftelse eller senere hæfter på fast ejendom med fortrinsstillet lovbestemt panteret, jf. dog 4. pkt. og §§ 13-15. Kommunerne forestår inddrivelsen af egne fordringer efter 1. pkt. Der er udpantningsret for disse fordringer med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger, der vedrører opkrævningen og inddrivelsen af fordringerne. § 2, stk. 3, 2. pkt., § 7, § 8, stk. 1, og § 9 finder tilsvarende anvendelse. To eller flere kommuner kan samordne inddrivelsen af deres i 1. pkt. nævnte fordringer i et kommunalt fællesskab. En sådan samordning skal godkendes af den kommunale tilsynsmyndighed, jf. § 60 i lov om kommunernes styrelse. En kommune kan efter aftale bemyndige en anden kommune til at forestå inddrivelsen af den bemyndigende kommunes fordringer efter 1. pkt.«

3. I § 13, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »lov«: », samt fordringer omfattet af § 1, stk. 4, hvis skyldneren anmoder om eftergivelse af disse«.

§ 2

I lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 572 af 20. juni 2001, som ændret ved § 13 i lov nr. 430 af 6. juni 2005 og § 1 i lov nr. 252 af 30. marts 2011, foretages følgende ændringer:

1. I § 3, *stk. 1*, indsættes som *2. pkt.*:

»Udlæg i fast ejendom for ydelser, der på udlægstidspunktet hviler på den faste ejendom med lovbestemt pant og inddrives af en kommune eller et kommunalt fællesskab, kan foretages af personer, der er bemyndiget dertil af kommunen eller det kommunale fællesskab.«

2. I § 3, *stk. 2*, indsættes efter »stk. 1«: », 1. pkt.«

3. I § 4, *stk. 1*, ændres »pantefogder« til: »restanceinddrivelsesmyndighedens pantefogeder«.

4. I § 5, *stk. 2*, indsættes efter »§ 487«: »for udlæg, der foretages af restanceinddrivelsesmyndighedens pantefogeder,«.

5. I § 7, *stk. 1, 1. pkt.*, ændres »Pantefogder« til: »Restanceinddrivelsesmyndighedens pantefogeder«.

§ 3

I lov om kommunal ejendomsskat, jf. lovbekendtgørelse nr. 1104 af 22. august 2013, som ændret ved § 1 i lov nr. 1887 af 29. december 2015 og § 1 i lov nr. 179 af 1. marts 2016, foretages følgende ændring:

1. I § 27, *stk. 3*, ændres »restanceinddrivelsesmyndigheden« til: »kommunalbestyrelsen«.

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. februar 2017.

Stk. 2. Loven finder anvendelse på de i § 1, nr. 2, nævnte fordringer, der den 1. februar 2017 ikke er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden eller den 1. februar 2017 eller senere tilbagekaldes fra restanceinddrivelsesmyndigheden i medfør af § 2, *stk. 7* eller *8*, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Fordringer, der tilbagekaldes fra restanceinddrivelsesmyndigheden, kan ikke på ny overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning

1.1. Lovforslagets formål og baggrund

2. Lovforslagets indhold

2.1. Gældende ret

2.2. Lovforslaget

3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

6. Miljømæssige konsekvenser

7. Forholdet til EU-retten

8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

9. Sammenfattende skema

1. Indledning

Det er vigtigt for regeringen, at der er en effektiv inddrivelse af gæld til det offentlige. Det gælder også den gæld, der er til landets kommuner. Derfor indgik regeringen den 11. april 2016 med KL en aftale om, at kommunerne overtager inddrivelsen af deres ejendomsskatter og øvrige fortrinsberettigede krav. Det kendetegner de fortrinsberettigede krav, at de er lettere at inddrive som følge af de særlige, smidige inddrivelsesregler, der gælder for disse krav. Reglerne gør det muligt for kommunerne selv at gennemføre en effektiv inddrivelse.

Lovforslaget følger op på denne aftale ved at tilvejebringe lovgrundlaget for, at kommunerne overtager opgaven med at inddrive deres fortrinsberettigede krav.

1.1. Lovforslagets formål og baggrund

Som følge af den ekstraordinære situation, som SKATs restanceinddrivelse befinder sig i, efter at det blev besluttet at nedlukke Ét Fælles Inddrivelsessystem, EFI, er inddrivelsesaktiviteten væsentligt nedsat, hvilket har betydelige konsekvenser for kommunernes krav, herunder de fortrinsberettigede krav, der i særlig grad anses for at være inddrivelige som følge af kravenes fortrinsstilling.

Regeringen og KL indgik derfor den 11. april 2016 en aftale, ”Tiltag vedrørende inddrivelsen af kommunale restancer”, om en fælles forståelse om tiltag vedrørende inddrivelsen af kommunale restancer, jf. SAU 2015-16, Alm. del – bilag 176. Følgende fremgår af aftalen:

”SKAT besluttede den 8. september 2015 at suspendere al automatisk inddrivelse af gæld til det offentlige via it-systemet EFI, fordi en rapport konkluderede, at EFI gennemførte ulovlig inddrivelse. Som følge af endelige analyser af systemet, som forelå ved udgangen af september 2015, besluttede regeringen med Finansudvalgets godkendelse, at EFI ikke længere skulle anvendes som it-understøttelse.

Regeringen og KL konstaterer, at problemerne på inddrivelsesområdet er særdeles alvorlige, og at den nedsatte – og i dag yderst begrænsede – inddrivelsesaktivitet har betydelige konsekvenser for kommunerne. Suspenderingen af den aktive inddrivelse via EFI betyder, at de krav, som kommunerne har til gode hos borgere og virksomheder, og som er sendt til inddrivelse hos SKAT, kun i meget begrænset omfang inddrives.

Der er enighed mellem regeringen og KL om, at der er behov for fælles løsninger, som kan forbedre inddrivelsen af de kommunale krav, indtil ny systemunderstøttelse af inddrivelsesområdet kan implementeres. Skatteministeriet forventer, at den første, simple version af et nyt – i første omgang midlertidigt – inddrivelsessystem vil kunne idriftsættes primo 2017.

På denne baggrund er regeringen og KL enige om, at:

- Regeringen i efteråret 2016 fremsætter et lovforslag om, at kommunerne og de kommunale forsyningsselskaber overtager inddrivelsesopgaverne vedrørende udlæg og begæring af tvangsauktion for nye, fortrinsberettigede krav.
- Det analyseres af Skatteministeriet og KL om en justering af opgavesnittet mellem kommunerne og SKAT vedrørende civile krav kan bidrage til at afhjælpe den begrænsede inddrivelsesaktivitet.
- KL nedsætter en arbejdsgruppe støttet af Skatteministeriet, som skal undersøge, hvordan opkrævningsindsatsen kan optimeres. Arbejdet skal udmunde i konkrete forslag, der kan øge betalingen af tilgodehavender i opkrævningsfasen og dermed mindske tilgangen af restancer hos SKAT. Skatteministeriet undersøger mulighederne for at understøtte opkrævningen, fx ved at betalingsordninger i opkrævningen er forældelsesafbrydende, og at inddrivelsesindsatsen målrettes sådan, at den samlede opkrævnings- og inddrivelsesproces optimeres.
- Skatteministeriet igangsætter med inddragelse af KL en analyse af datakvaliteten i de fordringer, der sendes til inddrivelse. Herudover analyseres hvordan snitfladerne mellem SKAT og kommunerne indrettes mest hensigtsmæssigt således, at fordringshavernes administration minimeres, og der skabes maksimal transparens i forhold til fordringerne. Analysen har til formål at sikre, at fordringshaverne i opkrævningsfasen registrerer korrekte og fyldestgørende oplysninger og at koblingen mellem SKATs nye inddrivelsessystem og fordringshavernes systemer indrettes effektivt.
- Skatteministeriet og Finansministeriet igangsætter en analyse af de økonomiske konsekvenser for kommunerne af den nedsatte inddrivelsesaktivitet samt muligheden for at kompensere kommunerne via et statsligt afkøb af de kommunale restancer. Analysen skal danne grundlag for videre forhandlinger om et evt. afkøb.
- Skatteministeriet er ved at analysere behovet for at afskrive fordringer. KL inddrages i dette arbejde vedrørende de kommunale fordringer.

Herudover er det allerede sikret, at der via Udbetaling Danmark kan foretages modregning i de kommunale daginstitutionsopkrævninger i forbindelse med udbetalingen af børne- og ungedyldelsen den 20. april 2016. SKAT arbejder på at genetablere den automatiske modregning, og det forventes at SKAT igen vil kunne foretage modregning af daginstitutionsrestancerne i forbindelse med udbetalingen af børne- og ungedyldelsen den 20. juli 2016.”

Skatteudvalget afgav den 15. juni 2016 ”Beretning om kommunernes overtagelse af inddrivelse af fordringer” i forbindelse med behandlingen af beslutningsforslag nr. B 144, ”Forslag til folketingsbeslutning om kommuners adgang til selv at inddrive fordringer”, af 1. april 2016, jf. Beretning af almen art nr. 8, 2015-16. Af beretningen fremgår bl.a. følgende:

”Udvalget noterer sig, at regeringen har fundet en fælles forståelse med KL om inddrivelsen af kommunale fordringer, og at den fælles forståelse i store træk ser ud til at opfylde hensigten med beslutningsforslag nr. B 144. På den baggrund tilbagetog SF beslutningsforslag nr. B 144, men par-

terne forventer hermed, at den fælles forståelse udmøntes i et konkret lovforslag til efteråret 2016, som Folketingets partier kan tage stilling til, og fremhæver ønsket om, at overdragelsen af inddrivelsesopgaven vedrørende fortrinsberettigede krav sker hurtigst muligt.”

Nærværende lovforslag udmønter den del af aftalen mellem regeringen og KL, hvorefter regeringen i efteråret 2016 fremsætter et lovforslag om, at kommunerne og de kommunale forsyningsselskaber overtager inddrivelsesopgaverne vedrørende udlæg og begæring af tvangsauktion for nye, fortrinsberettigede krav.

Lovforslaget vedrører dog alene inddrivelsen af fortrinsberettigede kommunale fordringer. Herved forstås fordringer, der tilhører kommuner og hviler på fast ejendom med fortrinsstillet lovbestemt panteret, dvs. med prioritet foran tinglyste hæftelser som f.eks. pantebreve, udlæg, servitutter m.v. Det drejer sig bl.a. om kommunale ejendomsskatter.

Kommunalt ejede forsyningsvirksomheder er ikke omfattet af lovforslaget. I forbindelse med et analysearbejde i en arbejdsgruppe bestående af deltagere fra KL, udvalgte kommuner og Skatteministeriet er det fra kommunal side bl.a. påpeget, at det mellem kommunerne og SKAT vil kunne medføre samme u hensigtsmæssige opgavesnit, som eksisterer i dag, ligesom det vil kræve væsentlige ændringer i kommunernes it-systemer, hvis disse skulle kunne håndtere inddrivelsen af de kommunalt ejede forsyningsvirksomheders fortrinsberettigede krav. Endelig må der forventes en meradministration. Kommunerne finder det således ikke på det foreliggende grundlag hensigtsmæssigt, hvis kommunerne på nuværende tidspunkt skal stå for inddrivelsen af de kommunale forsyningsvirksomheders fortrinsberettigede fordringer. De kommunale forsyningsvirksomheders fordringer er i dag kun i beskedent omfang sikret ved fortrinsstillet lovbestemt panteret i den faste ejendom, som forsyningsopgaven vedrører. Fortrinsberettigede er således alene vedligeholdelsesudgifter vedrørende el, gas og varme, gebyrer vedrørende bortskaffelse af affald fra husholdninger, forskudsvist afholdte udgifter og det årlige gebyr vedrørende rottebekæmpelse samt forskudsvist afholdte udgifter vedrørende skorstensfejning og brandpræventivt tilsyn.

I stedet vil Skatteministeriet i samarbejde med de kommunale forsyningsvirksomheder finde en måde at håndtere inddrivelsesopgaven vedrørende deres fortrinsberettigede fordringer.

De øvrige punkter fra den fælles forståelse af 11. april 2016 mellem regeringen og KL vil indgå i analyser, som Skatteministeriet allerede har indledt eller vil indlede.

Der er en fælles forståelse om, at Skatteministeriet og KL foretager en evaluering af området, når kommunerne har varetaget inddrivelsesopgaven vedrørende de fortrinsberettigede kommunale fordringer i 2-3 år. Evalueringen har til hensigt at foretage en endelig vurdering af omfanget af sager, hvor tvangsauktion ikke er hensigtsmæssig, eller hvor kravet ikke kan dækkes, samt analysere, om

der er behov for igen at drøfte andre mulige alternativer, herunder mindre justeringer i lovgivningen.

2. Lovforslagets indhold

2.1. Gældende ret

SKAT har som restanceinddrivelsesmyndighed siden den 1. november 2005 haft opgaven med inddrivelse af al gæld til det offentlige. I lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fastslås således, at restanceinddrivelsesmyndigheden forestår inddrivelsen af fordringer, med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger, der opkræves eller inddrives af det offentlige. Det gælder bl.a. kommunale fordringer.

Enkelte kommunale fordringer er fortrinsberettigede. Herved forstås fordringer, der hviler på fast ejendom med lovbestemt panteret og med prioritet forud for alle tinglyste hæftelser, jf. f.eks. tinglysningslovens § 4. Bestemmelsen fastslår en tinglysningsfritagelse for en sådan lovbestemt panteret. Endvidere fastslår § 2 i forordning nr. 18026 af 8. juli 1840 (amtstueforordningen) for de skatter og afgifter, der vedrører fast ejendom, såvel en lovbestemt panteret som en fortrinsret for denne. Ved lovbestemt panteret forstås en panteret, der stiftes ved lov og ikke ved aftale.

Fortrinsretten skal udnyttes inden udløbet af en frist på 2 år og 3 måneder, der regnes fra forfaldsdagen.

Blandt de fortrinsberettigede kommunale fordringer kan nævnes kommunale ejendomsskatter, jf. § 29 i lov om kommunal ejendomsskat, rottebekæmpelsesgebyr, jf. § 18, stk. 3, i lov om miljøbeskyttelse, kommunens krav på dækning af udgifter vedrørende brandsikring gennemført på ejerens bekostning, jf. § 15, stk. 2, i lov om brandsikring af ældre beboelsesbygninger m.v., og kommunens krav på bidrag til kystbeskyttelse, jf. § 13, stk. 1, i lov om kystbeskyttelse. SKATs Juridiske Vejledning 2016-2 indeholder en oversigt i afsnit G.A.3.7.2. Det kendetegner bestemmelserne om fortrinsberettigede kommunale fordringer, at de henviser til den pante- og fortrinsret, der tilkommer kommunale ejendomsskatter.

Det gælder dog ikke lov om tvungen administration af udlejningsejendomme, hvorefter kommunalbestyrelsen til sikkerhed for lån ydet efter lovens § 12 lader tinglyse pant i ejendommen med fortrinsret efter ejendomsskatter, men uden personlig hæftelse, jf. lovens § 14, stk. 1. Disse fordringer har også fortrinsret, idet pantebrevet, der rummer en lovbestemt panteret, får prioritet efter ejendomsskatterne, men forud for alle øvrige tinglyste hæftelser. Tinglysningsingen af disse pantebreve har derfor ikke en prioritetskabende, men en oplysende funktion.

I dag forestår SKAT som restanceinddrivelsesmyndighed inddrivelsen af de fortrinsberettigede kommunale fordringer, og inddrivelsen kan ske med alle de inddrivelsesmidler, som SKAT råder over, dvs. navnlig udlæg, modregning, afdragsordninger og lønindeholdelse. Inddrivelsen forudsæt-

ter, at fordringen af kommunen er overdraget til SKAT. Overdragelsen kan ske, når betalingsfristen er udløbet, ligesom en evt. rykkerprocedure forgæves skal være gennemført. Fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, kan dog på skyldnerens anmodning tillade afdragsvis betaling eller henstand med betalingen. Afgørelser om afdragsvis betaling eller henstand med betalingen kan ikke påklages til højere administrativ myndighed. Inden overdragelsen skal kommunen skriftligt underrette skyldneren om overdragelsen. Det kan f.eks. ske på sidste rykkerskrivelse.

Fyldestgørelsen af krav, der er sikret ved fortrinsstillet lovbestemt panteret i fast ejendom, sker – hvis det er panteretten, der skal udnyttes – ved gennemførelsen af tvangsauktion over ejendommen.

Kommunerne har mulighed for selv at tvangsinddrive bl.a. ejendomsskatter gennem modregning over for den personligt hæftende skyldner. En fordringshaver, der ønsker at gennemføre modregning med en fordring, der er overdraget til SKAT til inddrivelse, kan tilbagekalde fordringen fra SKAT. Modregningen kan bl.a. ske ved udnyttelse af indtrædelsesretten, hvorefter kommuner og regioner med deres forfaldne fordringer indtræder i retten til udbetalinger fra staten. Med bestemmelsen fraviges de almindelige modregningsbetingelsers krav om gensidighed, dvs. at A har et krav mod B, der har et krav mod A.

Ved modregningen anvendes den dækningsrækkefølge, der følger af § 7 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Efter bestemmelsen dækkes først fordringer, for hvilke den udbetalende myndighed træffer afgørelse om modregning under opkrævningen af fordringen, dernæst – hvis der er et beløb i overskud – fordringer, for hvilke SKAT som restanceinddrivelsesmyndighed har truffet afgørelse om modregning, og endelig – hvis der er et beløb i overskud – fordringer, for hvilke en af loven omfattet fordringshaver har truffet afgørelse om modregning i forbindelse med fordringens opkrævning. Er der ikke dækning til alle fordringer under opkrævning, dækkes fordringerne i den rækkefølge, hvori de er indberettet til SKATs fordringsregister.

Kommunerne kan ikke gennemføre anden form for tvangsinddrivelse.

En fordringshaver, der, efter at en fordring er overdraget til SKAT, bliver bekendt med væsentlige ændringer i skyldnerens forhold, kan underrette SKAT herom og anmode om en tilbagekaldelse af fordringen, med henblik på at fordringshaver tillader afdragsvis betaling eller henstand med betalingen. Ud over adgangen til tilbagekaldelse med henblik på modregning under opkrævning, jf. ovenfor, giver lov om inddrivelse af gæld til det offentlige således også mulighed for at tilbagekalde fordringer i disse tilfælde.

Lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v., jf. lovekendtgørelse nr. 572 af 20. juni 2001 med senere ændringer, gælder for inddrivelse af skatter, afgifter, bøder og andre ydelser, som opkræves eller inddrives af det offentlige, og som i lovgivningen er tillagt udpantningsret,

jf. lovens § 1. Det fremgår af lovens § 3, stk. 1, at udlæg for ydelser, der inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden, kan foretages af personer, der er bemyndiget dertil af restanceinddrivelsesmyndigheden – de såkaldte pantefogeder. Det følger af lovens § 5, stk. 1, at udlæg – hvis ikke andet er bestemt i loven – foretages efter de almindelige regler herom i retsplejelovens kapitel 45-47.

Lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. indeholder i den forbindelse en særlig regel om udlæg på pantefogedens kontor. Det fremgår således af lovens § 7, stk. 4, at der på pantefogedens kontor – hvis skyldneren ikke er mødt – ikke kan foretages udlæg i andet end fast ejendom for krav, der er sikret ved lovbestemt pant i ejendommen (et såkaldt ”kontorudlæg”).

SKAT kan som restanceinddrivelsesmyndighed i medfør af § 13, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige eftergive gæld til det offentlige, hvis gælden inddrives eller vil kunne inddrives af SKAT efter reglerne i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Der tænkes herved på såvel forfalden gæld, der er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, som uforfalden gæld, som fordringshaveren har undladt at overdrage til inddrivelse, f.eks. fordi fordringshaveren har tilladt afdragsvis betaling eller henstand med betaling af gælden.

Eftergivelse kan ske, hvis skyldneren godtgør, at skyldneren ikke er i stand til og inden for de nærmeste år ikke har udsigt til at kunne opfylde sine gældsforpligtelser, og det må antages, at eftergivelsen vil føre til en varig forbedring af skyldnerens økonomiske forhold.

Eftergivelse skal ses som et alternativ til gældssanering og vil som regel forudsætte, at skyldneren ikke har væsentlig anden gæld til private fordringshavere, idet SKAT ved væsentlig anden gæld kan henvise skyldneren til i stedet at søge at opnå en gældssanering ved skifteretten. En gældssaneringskendelse vil omfatte al gæld, der er stiftet inden indledning af gældssanerings sagen, idet pantefordringer dog ikke omfattes, i det omfang pantet strækker til, jf. konkurslovens § 199. For SKATs eftergivelse gælder tilsvarende, at eftergivelse af en pantsikret fordring ikke kan ske, i det omfang pantet strækker til, jf. bl.a. Landsskatterettens afgørelse i SKM2008.90.LSR.

Der kan heller ikke ske eftergivelse af fordringer, hvis det i en anden lov er bestemt, at eftergivelse ikke kan ske. Det er tilfældet i § 30 i lov om kommunal ejendomsskat, hvorefter grundskyld og dækningsafgift hverken kan eftergives eller på anden måde lempes, ud over hvad bestemmelserne i denne lov hjemler. Derimod er eftergivelse ikke udelukket for eksempelvis rottebekæmpelsesgebyr, der er en anden fordringsberettiget kommunal fordringstype. Miljøbeskyttelsesloven indeholder således ikke noget forbud mod eftergivelse.

Kun skyldnere, der er fysiske personer, kan få eftergivelse efter § 13, stk. 1, jf. dog stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter eftergivelse, når sociale eller andre forhold i særlig grad taler derfor, kan meddeles personer, selskaber, foreninger, selvejende institutioner, fonde

el.lign. Bestemmelserne i § 13, stk. 1-5, svarer indholdsmæssigt til konkurslovens § 197, stk. 1-4 og 6, om gældssanering.

Eftergivelse efter § 13, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan bl.a. ske, hvis der foreligger myndighedsfejl, force majeure og force majeure-lignende forhold. Derudover kan eftergivelse efter stk. 6 ske, hvis gældens beskaffenhed og omstændighederne ved dens tilblivelse sammenholdt med skyldnerens situation medfører, at skyldneren vil kunne opnå en væsentlig og varig forbedring af sin situation.

Eftergivelse kan ske helt eller delvist, jf. § 14, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Endelig indeholder § 15 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige en bestemmelse, der indholdsmæssigt svarer til konkurslovens § 229, stk. 1, om ophævelse af en gældssaneringskendelse som følge af svig eller grov misligholdelse. Efter § 15 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan en eftergivelse tilbagekaldes, såfremt skyldneren i forbindelse med eftergivelsessagen har gjort sig skyldig i svigagtigt forhold (nr. 1) eller groft tilsidesætter sine forpligtelser i forbindelse med afviklingen af den del af gælden, der ikke eftergives (nr. 2).

Kommunalbestyrelsen er den øverste ansvarlige myndighed for de kommunale opgaver, medmindre der i lovgivningen er fastsat regler, der gør en undtagelse hertil. En kommune kan som udgangspunkt beslutte, hvorvidt en opgave skal løses af kommunen selv, eller om kommunen skal indgå i et samarbejde – f.eks. i et aktieselskab eller et kommunalt fællesskab – eller ønsker at indgå aftale med en ekstern leverandør, f.eks. en privat virksomhed, som løser opgaven for kommunen.

Kommunale fællesskaber reguleres af § 60, stk. 1, i lov om kommunernes styrelse, hvorefter sådanne aftaler om samarbejde mellem kommuner, som vil medføre indskrænkning i de enkelte deltagende kommunalbestyrelses beføjelser efter denne lov, kræver godkendelse fra statsforvaltningen, medmindre andet særligt er hjemlet i lovgivningen.

En delegation af en opgave, som det påhviler den enkelte kommune at udføre, til en anden kommune kræver udtrykkelig lovhjemmel.

2.2. Lovforslaget

Det foreslås, at kommunerne overtager inddrivelsesopgaverne vedrørende deres fortrinsberettigede krav.

Efter lovforslaget overtager kommunerne fra lovens ikrafttrædelse den 1. februar 2017 inddrivelsen af egne fordringer, der ved deres stiftelse eller senere hæfter på fast ejendom med fortrinsstillet lovbestemt panteret, og som den 1. februar 2017 ikke er under inddrivelse hos SKAT, eller som inden den 1. februar 2017 er under inddrivelse hos SKAT, men den 1. februar 2017 eller senere tilbage-

kaldes fra SKAT med henblik på at tillade afdragsvis betaling, at give henstand med betalingen eller at gennemføre modregning under opkrævning, jf. § 2, stk. 7 og 8, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. således lovforslagets § 1, nr. 2, og § 4.

Kommunerne vil efter lovforslaget derfor også have opgaven med inddrivelse af disse fordringer, hvis panteretten på et tidspunkt måtte ophøre som følge af fortrinsrettens ophør eller som følge af en tvangsauktion, der ikke giver dækning til den pågældende fordring, idet det afgørende er, at fordringerne ved deres stiftelse eller senere var sikret ved fortrinsstillet lovbestemt panteret i den faste ejendom, som fordringerne vedrører. Tilføjelsen ”eller senere” foreslås anvendt for at beskrive de lån, som kommunalbestyrelsen kan yde efter § 12 i lov om tvungen administration af udlejnings-ejendomme. Disse lån opnår næppe allerede ved stiftelsen af det tilbagebetalingskrav, som lånet skaber, en lovbestemt panteret i den faste ejendom. Det sker først, når et pantebrev tinglyses i tingbogen, idet pantebrevet for at kunne tinglyses med fortrinsret skal indeholde kommunalbestyrelsens erklæring om, at pantebrevet er til sikkerhed for lån efter § 12, jf. lovens § 14, stk. 2.

Det foreslås, at kommunerne gives mulighed for at samordne inddrivelsen i et kommunalt fællesskab efter § 60 i lov om kommunernes styrelse. Den kommunale tilsynsmyndighed, dvs. statsforvaltningen, skal godkende en sådan samordning, jf. lovforslagets § 1, nr. 2.

Det foreslås også, at en kommune skal have mulighed for efter aftale at bemyndige en anden kommune til at forestå inddrivelsen af den bemyndigende kommunes fortrinsberettigede krav, jf. lovforslagets § 1, nr. 2. Indtil den 1. november 2005, hvor SKAT som restanceinddrivelsesmyndighed overtog al inddrivelse af gæld til det offentlige, havde kommunerne en sådan mulighed for at samarbejde om inddrivelsen ved delegation, jf. § 1 i den indtil den 1. november 2005 gældende lov om kommunalt samarbejde om opkrævning og inddrivelse, der blev indført som lov nr. 52 af 31. januar 2001.

Lovforslaget indebærer, at de fortrinsberettigede kommunale fordringer udgår fra anvendelsesområdet for lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, ifølge hvilken SKAT som restanceinddrivelsesmyndighed forestår inddrivelsen af de fordringer, der opkræves eller inddrives efter denne lov, jf. således lovforslagets § 1, nr. 1 og 2.

Lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fastslår i § 11, at fordringer, der er nævnt i bilag 1 til loven, med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger kan inddrives ved udpantning, dvs. udlæg. Da de fortrinsberettigede kommunale fordringer udgår fra lovens anvendelsesområde, foreslås det, at der i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes en bestemmelse, hvorefter disse fordringer har udpantningsret, jf. lovforslagets § 1, nr. 2.

Det foreslås, at der i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. som noget nyt indsættes bestemmelser, hvorefter en kommunal pantefoged – der foreslås indført som sidestyk-

ke til SKATs pantefogeder – kan foretage udlæg i fast ejendom for ydelser, der på udlægstidspunktet hviler på den faste ejendom med lovbestemt pant og inddrives af en kommune, eventuelt efter delegation, eller af et kommunalt fællesskab, jf. lovforslagets § 2, nr. 1.

Det følger i den forbindelse af § 7, stk. 4, i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. – der ikke foreslås ændret – at et sådant udlæg kan foretages på den kommunale pantefogeds kontor, selv hvis skyldneren ikke er mødt, jf. nærmere om denne bestemmelse ovenfor i afsnit 2.1.

Efter lovforslaget vil den kommunale pantefogeds adgang til at foretage udlæg som nævnt være begrænset til udlæg i fast ejendom for krav, der på udlægstidspunktet er sikret ved lovbestemt panteret i den pågældende ejendom.

Hvis den lovbestemte panteret måtte ophøre, vil det således ikke længere være muligt for den kommunale pantefoged at foretage udlæg efter reglerne i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. I sådanne tilfælde – og i øvrigt i de formentlig sjældne tilfælde, hvor udlæg ønskes foretaget i andre af skyldnerens aktiver end den pågældende ejendom – vil kommunen kunne anmode fogedretten om at foretage udlæg efter retsplejelovens almindelige regler. Det følger i den forbindelse af retsplejelovens § 478, stk. 2, at fogedretten kan foretage udlæg for krav, der i lovgivningen er tillagt udpantningsret. Lovforslaget indeholder som nævnt ovenfor en udtrykkelig udpantningsret for de omtalte kommunale krav, jf. således lovforslagets § 1, nr. 2.

Med indførelsen af nye kommunale pantefogeder vil lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. fremover som udgangspunkt regulere såvel restanceinddrivelsesmyndighedens pantefogeder som de kommunale pantefogeder. Som en konsekvens heraf foreslås at justere forskellige bestemmelser i loven, således at bestemmelserne – som hidtil – kun finder anvendelse for restanceinddrivelsesmyndighedens pantefogeder, jf. nærmere bemærkningerne til lovforslagets § 2, nr. 2-5.

Da de fortrinsberettigede kommunale fordringer foreslås undtaget fra anvendelsesområdet for lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, foreslås det, at de af lovens bestemmelser, der i dag har betydning for opkrævningen og inddrivelsen af fortrinsberettigede kommunale fordringer, fortsat skal finde anvendelse, jf. således lovforslagets § 1, nr. 2.

Det gælder således bestemmelsen i § 2, stk. 3, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om muligheden for fordringshaver eller den, der på dennes vegne forestår opkrævningen, til på skyldners anmodning at tillade afdragsvis betaling eller henstand med betalingen. Det bemærkes dog, at en henstand ikke vil udskyde starttidspunktet for fristen på 2 år og 3 måneder for bevarelse af fortrinsretten for den lovbestemte panteret. Den regnes trods en eventuel bevilget henstand fra

forfaldstidspunktet for fordringen, jf. Østre Landsrets dom gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 1959, side 718/1.

Derimod foreslås det ikke at fastholde anvendelsen af § 2, stk. 3, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Bestemmelsen, der afskærer klageadgangen vedrørende afgørelser om afdragsvis betaling eller henstand med betalingen, er begrundet med, at en sådan afskæring af klageadgangen findes ubetænkelig, fordi en egentlig vurdering af spørgsmålet om afdragsvis betaling og/eller henstand senere skal ske ved restanceinddrivelsesmyndigheden, hvis afgørelse som altovervejende hovedregel kan påklages til Landsskatteretten (efter § 1, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 1 af 2. januar 2014 om afgørelse af visse klager i Skatteankestyrelsen er det Skatteankestyrelsen, der afgør de klager, der efter § 17 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan påklages til Landsskatteretten), jf. bemærkningerne til § 2, stk. 3, i lovforslaget bag lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer, jf. lovforslag nr. L 112, Folketingstidende 2004-05 (2. samling), tillæg A, side 4649. Denne begrundelse for en afskæring forsvinder samtidig med eksklusionen af de fortrinsberettigede kommunale fordringer fra anvendelsesområdet for lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Den manglende anvendelse af § 2, stk. 3, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indebærer ikke, at kommunens afgørelse efter § 2, stk. 3, 2. pkt., i denne lov af skyldner kan påklages til en administrativ klageinstans. Om en klageadgang består, vil i stedet afhænge af, om en klageadgang er hjemlet i anden lovgivning.

En fortsat anvendelse bør også omfatte bestemmelserne om indtrædelsesret i § 8, stk. 1, og modregnings- og indtrædelsesret trods en henstand, jf. § 9. Kommunerne vil derfor ifølge lovforslaget fortsat kunne modregne i udbetalinger fra staten.

Da dækningsrækkefølgen for modregning i udbetalinger, som den udbetalende myndighed og SKAT som restanceinddrivelsesmyndighed også kan have truffet afgørelse om modregning i, er fastsat i § 7 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, skal denne bestemmelse også fortsat finde anvendelse.

Fortrinsberettigede kommunale fordringer vil som udgangspunkt ikke kunne eftergives efter den nugældende regel i § 13, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, fordi der ikke kan ske eftergivelse af fordringer, i det omfang disse er sikret ved pant, jf. princippet i konkurslovens § 199, stk. 2. Ophører fortrinsretten, ophører også denne barriere for eftergivelse, og overførslen af inddrivelsesopgaven vedrørende de fortrinsberettigede kommunale fordringer fra SKAT til kommunerne bør derfor ledsages af en mulighed for eftergivelse af disse fordringer i de i praksis formentlig sjældne tilfælde, hvor det efter de nugældende regler ville være muligt. I modsat fald tvinges skyldnere, der ønsker en samlet gældseftergivelsesordning, til at begære gældssanering hos skifteretten. Med forslaget vil en skyldner, der ønsker en eftergivelsesordning, der omfatter al skyldners gæld til det offentlige, herunder gæld, som efter nærværende lovforslag fortsat vil være omfattet af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, f.eks. restancer til SKAT, således kunne anmode SKAT om

eftergivelse af sin gæld til det offentlige, herunder de kommunale fordringer, som omfattes af nærværende lovforslag, jf. lovforslagets § 1, nr. 3.

Da pantsikrede fordringer ikke kan eftergives, i det omfang pantet strækker til, vil eftergivelse dog alene kunne komme på tale i de i praksis formentlig få tilfælde, hvor fortrinsretten måtte være ophørt. Det vil fortsat være således, at eftergivelse heller ikke kan ske, i det omfang eftergivelse af fordringen er udelukket efter andre love. Det er tilfældet i § 30 i lov om kommunal ejendomsskat, hvorefter grundskyld og dækningsafgift hverken kan eftergives eller på anden måde lempes, ud over hvad bestemmelserne i denne lov hjemler. Derimod indeholder eksempelvis miljøbeskyttelsesloven ikke noget forbud mod eftergivelse af rottebekæmpelsesgebyrer, som ifølge § 18, stk. 3, i denne lov hæfter på vedkommende ejendom med fortrinsret som for kommunale ejendomsskatter. Hvis skyldner anmoder SKAT om, at skyldners gæld til kommunen i form af de fordringer, der omfattes af nærværende lovforslag, omfattes af en eftergivelse, vil SKAT derfor skulle rette henvendelse til kommunen med henblik på at få oplyst, hvilken gæld skyldneren har til kommunen, og hvilke bemærkninger kommunen i øvrigt har til anmodningen om eftergivelse. Kommunen vil bl.a. skulle oplyse, om fordringen fortsat er sikret ved fortrinsstillet lovbestemt panteret, således at eftergivelse ikke kan ske, jf. princippet i konkurslovens § 199, stk. 2.

Endelig foreslås i § 27, stk. 3, i lov om kommunal ejendomsskat en nødvendig konsekvensændring. Efter bestemmelsen kan grundskyld og dækningsafgift med tillæg af renter, såfremt de ikke er betalt senest den 3. i den efter forfaldsdagen følgende måned, inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden. Den foreslåede konsekvensændring indebærer, at det af bestemmelsen kommer til at fremgå, at kommunalbestyrelsen forestår inddrivelsen, jf. således lovforslagets § 3.

3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget medfører, at kommunerne overtager inddrivelsesopgaverne vedrørende udlæg og begæring af tvangsauktion for nye, fortrinsberettigede krav. Herved forstås fordringer, der tilhører kommuner og hviler på fast ejendom med fortrinsstillet lovbestemt panteret, f.eks. kommunale ejendomsskatter.

Det vurderes umiddelbart ikke at have nogen nævneværdige økonomiske konsekvenser for det offentlige, at ansvaret for inddrivelse overgår fra et statsligt til et kommunalt niveau.

I forhold til de administrative konsekvenser for det offentlige vurderes det, at det årlige ressourceforbrug i kommunerne fra 2017 vil udgøre 35 årsværk, svarende til 18,2 mio. kr. Det er aftalt med KL, at kommunerne kompenseres for denne udgift. Hertil kommer en engangsudgift på i alt 11,5 mio. kr. til tilpasning af it-understøttelsen og uddannelse af kommunale opkrævningsmedarbejdere. Disse udgifter afholdes af kommunerne, hvilket ligeledes er aftalt med KL. Det anførte merforbrug på 35 årsværk i kommunerne modsvares af et mindreforbrug i SKAT.

Fogedretterne vil i enkelte tilfælde skulle gennemføre udlægsforretningen for kommunerne. Det vil dreje sig om de formentlig ganske få tilfælde, hvor det er nødvendigt at foretage udlægget i andre af den personligt hæftende skyldners aktiver end den faste ejendom. Forslaget vurderes ikke at have økonomiske eller administrative konsekvenser for domstolene af betydning.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget har ingen administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget har ingen administrative konsekvenser for borgerne.

6. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

7. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.

8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 1. november 2016 til den 29. november 2016 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

3 F, Advokatsamfundet, Ankestyrelsen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, ATP, borger- og retsikkerhedschefen i SKAT, Bryggeriforeningen, Business Danmark, Børnerådet, Børsmæglerforeningen, Cepos, Cevea, Danmarks Rederiforening, Dansk Aktionærforening, Dansk arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Energi, Dansk Erhverv, Dansk Fjernvarme, Dansk Told & Skatteforbund, Danske Advokater, DANVA, Datatilsynet, Den Danske Dommerforening, DI, Domstolsstyrelsen, Erhvervsstyrelsen – Team Effektiv Regulering, Ejendomsforeningen Danmark, Ejerlejlighedernes Landsforening, FDM, Finansforbundet, Finansrådet, Finanstilsynet, Foreningen af Danske Skatteankenævn, Foreningen Danske Revisorer, Forsikring & Pension, FSR – danske revisorer, Grundejernes Landsforening, HORESTA, Håndværksrådet, Investeringsfondsbranchen, ISOBRO, IT-branchen, KL, Kraka, Kristelig Arbejdsgiverforening, Kristelig Fagforening, Landbrug & Fødevarer, Landsskatteretten, LO, Nationalbanken, Realkreditforeningen, Realkreditrådet, Rådet for Socialt Udsatte, SEGES, Skatteankestyrelsen, SRF Skattefaglig Forening, Udbetaling Danmark, Ældresagen.

9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen.	Ingen.

Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen.	Kommunale engangsudgifter på 11,5 mio. kr. i 2017.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen.	Ingen.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen.	Ingen.
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen.	Ingen.
Miljømæssige konsekvenser	Ingen.	Ingen.
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.	
Overimplementering af EU-retlige minimumsforpligtelser (sæt X)	JA	NEJ X

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 og 2

Lov om inddrivelse af gæld til det offentlige finder ifølge § 1, stk. 1, 1. pkt., bl.a. anvendelse på opkrævning og inddrivelse af fordringer med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger, der opkræves eller inddrives af det offentlige. Omfattet af lovens anvendelsesområde er således også fortrinsberettigede krav tilhørende kommuner.

Ved fortrinsberettigede krav forstås krav, der hviler på fast ejendom med lovbestemt panteret og med prioritet forud for alle tinglyste hæftelser, jf. f.eks. tinglysningslovens § 4 om tinglysningsfrigtagelse for en sådan lovbestemt panteret og § 2 i forordning nr. 18026 af 8. juli 1840 (amtstueforordningen), der for de skatter og afgifter, der vedrører fast ejendom, fastslår såvel en lovbestemt panteret som fortrinsret for den lovbestemte panteret. Fortrinsretten skal udnyttes inden udløbet af en fra forfaldstidspunktet løbende frist på 2 år og 3 måneder, som er fastslået i § 2 i amtstueforordningen fra 1840.

Blandt de fortrinsberettigede kommunale fordringer kan nævnes kommunale ejendomsskatter, jf. § 29 i lov om kommunal ejendomsskat, rottebekæmpelsesgebyr, jf. § 18, stk. 3, i lov om miljøbeskyttelse, kommunens krav på dækning af udgifter vedrørende brandsikring gennemført på ejerens bekostning, jf. § 15, stk. 2, i lov om brandsikring af ældre beboelsesbygninger m.v., og kommunens krav på bidrag til kystbeskyttelse, jf. § 13, stk. 1, i lov om kystbeskyttelse. Se oversigten i SKATs Juridiske Vejledning 2016-2, afsnit G.A.3.7.2. Bestemmelserne om fortrinsberettigede kommunale fordringer kendetegnes ved, at de henviser til den pante- og fortrinsret, der tilkommer kommunale ejendomsskatter.

En undtagelse findes i lov om tvungen administration af udlejningsejendomme, hvorefter kommunalbestyrelsen til sikkerhed for lån ydet efter lovens § 12 lader tinglyse pant i ejendommen med fortrinsret efter ejendomsskatter, men uden personlig hæftelse, jf. lovens § 14, stk. 1. Disse fordringer har også fortrinsret, idet pantebrevet, der rummer en lovbestemt panteret, får prioritet efter ejendomsskatterne, men forud for alle øvrige tinglyste hæftelser.

I dag forestår SKAT inddrivelsen af de fortrinsberettigede krav, og inddrivelsen kan ske med alle de inddrivelsesmidler, som SKAT råder over, dvs. navnlig udlæg, modregning, afdragsordninger og lønindeholdelse. For at SKAT kan forestå inddrivelsen af en kommunal fordring, skal fordringen være overdraget til SKAT i medfør af § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter overdragelsen kan ske, når betalingsfristen er udløbet, ligesom en evt. rykkerprocedure forgæves skal være gennemført. Fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren

opkræver fordringen, kan dog på skyldnerens anmodning tillade afdragsvis betaling eller henstand med betalingen, jf. § 2, stk. 3, 2. pkt. Afgørelser om afdragsvis betaling eller henstand med betalingen kan ikke påklages til højere administrativ myndighed, jf. § 2, stk. 3, 3. pkt. Inden overdragelsen skal kommunen skriftligt underrette skyldneren om overdragelsen, jf. § 2, stk. 4, 1. pkt., f.eks. på sidste rykkerskrivelse.

Der kan ifølge retsplejelovens § 478, stk. 2, foretages udlæg for krav, der i lovgivningen er tillagt udpantningsret. De fortrinsberettigede kommunale krav er sikret udpantningsret i § 11 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der henviser til de i bilag 1 opregnede fordringstyper. Kommunale ejendomsskatter omfattes eksempelvis af bilag 1, nr. 1.

Kommunerne har mulighed for selv at gennemføre modregning over for den personligt hæftende skyldner, hvis fordringen enten ikke er overdraget til SKAT til inddrivelse i medfør af § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige eller tilbagekaldes fra SKAT med henblik på modregning, jf. § 2, stk. 8. Dækningsrækkefølgen for de fordringer, for hvilke der træffes afgørelse om modregning, fremgår af § 7 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter der først sker dækning af fordringer, som den udbetalende myndighed modregner med i opkrævningsfasen, dvs. at fordringen ikke er under inddrivelse hos SKAT. Hvis der er et beløb i overskud, dækkes dernæst de fordringer, som SKAT modregner med i forbindelse med sin restanceinddrivelse. Hvis der stadig er et beløb i overskud, dækkes endelig de fordringer, som fordringshaverne modregner med i opkrævningsfasen. Er der ikke dækning til alle de sidstnævnte krav, dækkes ud fra rækkefølgen for fordringernes indberetning til SKATs fordringsregister, jf. § 7, stk. 2, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. En kommunes modregning kan eventuelt ske i udbetalinger, som kommunen skal foretage til den personligt hæftende skyldner, eller i udbetalinger fra staten, f.eks. overskydende skat, i kraft af indtrædelsesretten efter § 8 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

En kommune kan som udgangspunkt beslutte, hvorvidt en opgave skal løses af kommunen selv, eller om kommunen skal indgå i et samarbejde, f.eks. i et kommunalt fællesskab. Herved forstås et samarbejde mellem to eller flere kommuner, hvor aftalen om samarbejde medfører en begrænsning i de enkelte deltagende kommunalbestyrelses beføjelser efter lov om kommunernes styrelse. Et kommunalt fællesskab kan betragtes som en art specialkommune, hvis kompetence er begrænset til at løse de opgaver, som fællesskabet omfatter. Kommunale fællesskaber reguleres af § 60, stk. 1, i lov om kommunernes styrelse, hvorefter sådanne aftaler om samarbejde mellem kommuner, som vil medføre indskrænkning i de enkelte deltagende kommunalbestyrelses beføjelser efter denne lov, kræver godkendelse fra statsforvaltningen, medmindre andet særligt er hjemlet i lovgivningen.

Modstykket hertil er delegation, hvor den delegerende kommunalbestyrelse ikke afgiver kompetence og fortsat beholder ansvaret for opgavens udførelse. En delegation fra én kommune til en anden kræver udtrykkelig lovhjemmel.

Der foreslås en række lovændringer med henblik på at overføre inddrivelsesopgaven vedrørende de fortrinsberettigede kommunale fordringer til kommunerne. Det sker som opfølgning på regeringens aftale, ”Tiltag vedrørende inddrivelsen af kommunale restancer”, af 11. april 2016 med KL om en fælles forståelse om tiltag vedrørende inddrivelsen af kommunale restancer og Skatteudvalgets ”Beretning om kommunernes overtagelse af inddrivelse af fordringer” af 15. juni 2016, der er afgivet i forbindelse med behandlingen af beslutningsforslag nr. B 144, ”Forslag til folketingsbeslutning om kommuners adgang til selv at inddrive fordringer”, der blev fremsat af SF den 1. april 2016.

Det foreslås i *nr. 1*, at fortrinsberettigede kommunale fordringer ikke længere omfattes af anvendelsesområdet for lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, idet der i § 1, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes en henvisning til stk. 4, der foreslås at fastslå en sådan eksklusion fra lovens anvendelsesområde, jf. nedenfor i bemærkningerne til nr. 2.

Det foreslås i *nr. 2*, at der i § 1 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes et *stk. 4*, hvor det fastslås, at loven ikke gælder for opkrævning og inddrivelse af kommunale fordringer, der ved deres stiftelse eller senere hæfter på fast ejendom med fortrinsstillet lovbestemt panteret, jf. dog 4. pkt. og §§ 13-15. Det afgørende er således, at den fortrinsstillede lovbestemte panteret hviler på ejendommen ved den pantesikrede fordrings stiftelse eller senere.

Ordet ”senere” har til formål i bestemmelsen at inkludere de fortrinsberettigede krav, der reguleres af § 14, stk. 1, i lov om tvungen administration af udlejningsejendomme, jf. ovenfor.

Henvisningen til §§ 13-15 gælder eftergivelsesreglerne, der således foreslås fortsat at skulle finde anvendelse på de af nærværende lovforslag omfattede kommunale fordringer. Det vil således være SKAT, der træffer afgørelse om eventuel eftergivelse af disse fordringer. Pantesikrede fordringer kan ikke eftergives, i det omfang pantet strækker til, hvorfor eftergivelse i praksis alene vil kunne komme på tale i de formentlig få tilfælde, hvor fortrinsretten måtte være ophørt. Derudover vil eftergivelse være udelukket, hvis dette er bestemt i anden lov. Det er tilfældet i § 30 i lov om kommunal ejendomsskat, hvorefter grundskyld og dækningsafgift hverken kan eftergives eller på anden måde lempes, ud over hvad bestemmelserne i denne lov hjemler. Derimod indeholder eksempelvis miljøbeskyttelsesloven ingen bestemmelse, der udelukker eftergivelse af rottebekæmpelsesgebyrer, der også omfattes af nærværende lovforslag, jf. ovenfor. Hvis skyldner anmoder SKAT om, at skyldners gæld til kommunen i form af de fordringer, der omfattes af nærværende lovforslag, omfattes af en eftergivelse, vil SKAT skulle rette henvendelse til kommunen med henblik på at få oplyst, hvilken gæld skyldneren har til kommunen, og om gælden er sikret ved fortrinsstillet lovbestemt panteret. SKATs afgørelse vil af skyldner kunne påklages til Landsskatteretten efter § 17 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ved inden for 3 måneder efter modtagelsen af den afgørelse, der klages over, at indgive en skriftlig klage til SKAT. Efter § 1, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 1 af 2. januar 2014 om afgørelse af visse klager i Skatteankestyrelsen er det Skatteankestyrelsen, der afgør klagerne efter § 17 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

I den foreslåede bestemmelse i § 1, stk. 4, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmes, at kommunerne forestår inddrivelsen af egne fordringer med fortrinsstillet lovbestemt panteret, jf. § 1, stk. 4, 1. pkt. Da disse fordringer foreslås at udgå fra lovens anvendelsesområde, vil der ikke kunne foretages lønindeholdelse for fordringerne. Eneste tvangsinddrivelse, der vil kunne anvendes af kommunerne, er udlæg foretaget af en kommunal pantefoged i den faste ejendom på baggrund af den lovbestemte panteret, der sikrer kravet, jf. nærmere herom i lovforslagets § 2, begæring til fogedretten om foretagelse af udlæg, modregning gennemført af kommunerne og indgivelse af konkursbegæring til skifteretten, hvilken beføjelse i dag ligger hos SKAT som restanceinddrivelsesmyndighed.

Med § 1, stk. 4, 3. pkt., foreslås indsat en udpantningsret for de fortrinsberettigede kommunale fordringer med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger, der vedrører opkrævningen og inddrivelsen af fordringerne. Der vil herefter kunne foretages udlæg for fordringerne, jf. retsplejelovens § 478, stk. 2, og § 1 i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v.

Med § 1, stk. 4, 4. pkt., foreslås indsat en bestemmelse, hvorefter visse bestemmelser i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige uagtet udskillelsen af de fortrinsberettigede kommunale fordringer fra lovens anvendelsesområde dog fortsat skal finde anvendelse. Det drejer sig om bestemmelserne om afdrag eller henstand med betaling, dækningsrækkefølgen ved modregning, indtrædelsesret og adgang til modregning og indtrædelse trods henstand.

Efter § 2, stk. 3, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, på skyldnerens anmodning tillade afdragsvis betaling eller henstand med betalingen. En henstand vil dog ikke udskyde starttidspunktet for fristen på 2 år og 3 måneder for bevarelse af fortrinsretten for den lovbestemte panteret. Fristen regnes trods en eventuel bevilget henstand fra forfaldstidspunktet, jf. Østre Landsrets dom gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 1959, side 718/1. Det betyder, at det ved meddelelse af henstand må overvejes, om henstanden kan få konsekvenser for overholdelsen af fristen på 2 år og 3 måneder. Kommunens afgørelse om afdragsvis betaling eller henstand med betalingen vil af skyldner alene kunne påklages til en administrativ klageinstans, hvis en sådan klageadgang er hjemlet i anden lovgivning.

Bestemmelsen i § 7 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fastsætter som nævnt ovenfor dækningsrækkefølgen ved modregning. Det er nødvendigt, at bestemmelsen fortsat finder anvendelse, for at kunne placere de fortrinsberettigede kommunale fordringer i dækningsrækkefølgen. Kan en kommune modregne i en egen udbetaling, dækkes fordringen efter § 7, stk. 1, nr. 1, mens dækningen reguleres af § 7, stk. 1, nr. 3, hvis kommunen udnytter en indtrædelsesret efter § 8, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige til modregning i f.eks. overskydende skat. Indtrædelsesretten efter § 8, stk. 1, skal således også fortsat bestå. Det samme gælder adgangen i § 9 i lov om

inddrivelse af gæld til det offentlige til at udnytte modregnings- og indtrædelsesretten, selv om kommunen har indgået en betalingsaftale om den fortrinsberettigede kommunale fordring eller har givet henstand med betalingen.

I forslaget til § 1, stk. 4, 5. og 6. pkt., foreslås, at to eller flere kommuner kan samordne inddrivelsen af deres af nærværende lovforslag omfattede fordringer i et kommunalt fællesskab, og at en sådan samordning skal godkendes af den kommunale tilsynsmyndighed, jf. § 60 i lov om kommunernes styrelse.

Efter § 1 i den indtil den 1. november 2005 gældende lov om kommunalt samarbejde om opkrævning og inddrivelse, der blev indført som lov nr. 52 af 31. januar 2001, kunne en kommunalbestyrelse efter aftale bemyndige en anden kommunalbestyrelse til helt eller delvist at forestå den opkrævning og inddrivelse af fordringer, som i medfør af lovgivningen varetoges af kommunalbestyrelsen. Med bestemmelsen i § 1, stk. 4, 7. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foreslås en tilsvarende ordning for de fortrinsberettigede kommunale fordringer, således at en kommune efter aftale kan bemyndige en anden kommune til at forestå inddrivelsen af den bemyndigende kommunes fordringer efter § 1, stk. 4, 1. pkt.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3

Bestemmelsen i § 13, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige gør det muligt for SKAT som restanceinddrivelsesmyndighed at eftergive en skyldners gæld til det offentlige, hvis gælden inddrives eller vil kunne inddrives af SKAT efter reglerne i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Der tænkes herved på såvel forfalden gæld, der er overdraget til SKAT til inddrivelse, som uforfalden gæld, som fordringshaveren har undladt at overdrage til inddrivelse, f.eks. fordi fordringshaveren har tilladt afdragsvis betaling eller henstand med betaling af gælden.

Eftergivelse kan ske, hvis skyldneren godtgør, at skyldneren ikke er i stand til og inden for de nærmeste år ikke har udsigt til at kunne opfylde sine gældsforpligtelser, og det må antages, at eftergivelsen vil føre til en varig forbedring af skyldnerens økonomiske forhold.

Reglerne om eftergivelse er indført som et alternativ til gældssanering og vil som regel forudsætte, at skyldneren ikke har væsentlig anden gæld til private fordringshavere. En gældssaneringskendelse vil omfatte al gæld, der er stiftet inden skifterettens indledning af gældssaneringssag, idet pantesikrede fordringer dog ikke omfattes, i det omfang pantet strækker til, jf. konkurslovens § 199. Dette princip gælder også for eftergivelse efter § 13 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. bl.a. Landsskatterettens afgørelse i SKM2008.90.LSR. Eftergivelse kan også være udelukket ved lov.

Kun skyldnere, der er fysiske personer, kan få eftergivelse efter § 13, stk. 1, jf. dog stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter eftergivelse, når sociale eller andre forhold i særlig grad taler derfor, kan meddeles personer, selskaber, foreninger, selvejende institutioner, fonde el.lign.

Eftergivelse efter § 13, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan bl.a. ske, hvis der foreligger myndighedsfejl, force majeure og force majeure-lignende forhold. Eftergivelse efter stk. 6 kan derudover ske, hvis gældens beskaffenhed og omstændighederne ved dens tilblivelse sammenholdt med skyldnerens situation medfører, at skyldneren vil kunne opnå en væsentlig og varig forbedring af sin situation.

Eftergivelse kan ske helt eller delvist, jf. § 14, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Endelig indeholder § 15 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige en bestemmelse, hvorefter en eftergivelse tilbagekaldes, såfremt skyldneren i forbindelse med eftergivelsessagen har gjort sig skyldig i svigagtigt forhold (nr. 1) eller groft tilsidesætter sine forpligtelser i forbindelse med afviklingen af den del af gælden, der ikke eftergives (nr. 2).

Det foreslås i nr. 3 til lovforslagets § 1, at det – selv om de fortrinsberettigede kommunale fordringer foreslås at udgå fra anvendelsesområdet for lov om inddrivelse af gæld til det offentlige – fortsat skal være muligt for SKAT som restanceinddrivelsesmyndighed at eftergive disse kommunale fordringer, hvis skyldneren anmoder om eftergivelse af disse. Det foreslås derfor, at der i § 13, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foretages den nødvendige ændring.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at en skyldner, der ønsker en eftergivelsesordning, der omfatter al skyldners gæld til det offentlige, herunder gæld, som efter nærværende lovforslag fortsat vil være omfattet af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, f.eks. restancer til SKAT, vil kunne anmode SKAT om eftergivelse af al sin gæld til det offentlige, herunder de kommunale fordringer, som omfattes af nærværende lovforslag.

Da pantsikrede fordringer ikke kan eftergives, i det omfang pantet strækker til, jf. princippet i konkurslovens § 199, stk. 2, vil eftergivelse dog alene kunne komme på tale i de i praksis formentlig få tilfælde, hvor fortrinsretten måtte være ophørt. Derudover vil eventuelle lovmæssige hindringer for eftergivelse fortsat være gældende. Det gælder således ifølge § 30 i lov om kommunal ejendoms-skat, at grundskyld og dækningsafgift hverken kan eftergives eller på anden måde lempes, ud over hvad bestemmelserne i denne lov hjemler. Hvis skyldneren anmoder SKAT om, at skyldnerens gæld til kommunen i form af de fordringer, der omfattes af nærværende lovforslag, omfattes af en eftergivelse, vil SKAT derfor skulle rette henvendelse til kommunen med henblik på at få oplyst, hvilken gæld skyldneren har til kommunen, og hvilke bemærkninger kommunen i øvrigt har til an-

modningen om eftergivelse, bl.a. om fordringen fortsat er sikret ved fortrinsstillet lovbestemt panteret, således at eftergivelse ikke kan ske.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 2

Til nr. 1

Lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 572 af 20. juni 2001 med senere ændringer, gælder for inddrivelse af skatter, afgifter, bøder og andre ydelser, som opkræves eller inddrives af det offentlige, og som i lovgivningen er tillagt udpantningsret, jf. lovens § 1. Loven udgør sammen med retsplejeloven regelgrundlaget for restanceinddrivelsesmyndighedens – det vil sige SKATs – pantefogeders foretagelse af udlæg for krav, der inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden.

Det fremgår af lovens § 3, stk. 1, at udlæg for ydelser, der inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden, kan foretages af personer, der er bemyndiget dertil af restanceinddrivelsesmyndigheden – de såkaldte pantefogeder. Det følger af lovens § 5, stk. 1, at udlæg – hvis ikke andet er bestemt i loven – foretages efter de almindelige regler herom i retsplejelovens kapitel 45-47.

Lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. indeholder i den forbindelse en særlig regel om udlæg på pantefogedens kontor. Det fremgår således af lovens § 7, stk. 4, at der på pantefogedens kontor – hvis skyldneren ikke er mødt – ikke kan foretages udlæg i andet end fast ejendom for krav, der er sikret ved lovbestemt pant i ejendommen (et såkaldt ”kontorudlæg”).

Med nr. 1 i lovforslagets § 2 foreslås, at udlæg i fast ejendom for ydelser, der på udlægstidspunktet hviler på den faste ejendom med lovbestemt pant og inddrives af en kommune eller et kommunalt fællesskab, jf. § 1, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, kan foretages af personer, der er bemyndiget dertil af kommunen eller det kommunale fællesskab. Sådanne nye kommunale pantefogeder foreslås således indført som et sidestykke til SKATs pantefogeder.

Det følger i den forbindelse af § 7, stk. 4, i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. – der ikke foreslås ændret – at de kommunale pantefogeders udlæg kan foretages på pantefogedens kontor, selv hvis skyldneren ikke er mødt.

Den foreslåede bestemmelse omfatter både fordringshaverkommunen og en kommune, der af fordringshaverkommunen er blevet bemyndiget til at forestå inddrivelsen, jf. den foreslåede delegationsbestemmelse i § 1, nr. 2, om indsættelsen af § 1, stk. 4, 7. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Efter den foreslåede bestemmelse vil den kommunale pantefogeds adgang til at foretage udlæg som nævnt være begrænset til udlæg i fast ejendom for krav, der på udlægstidspunktet er sikret ved lovbestemt panteret i den pågældende ejendom.

Hvis den lovbestemte panteret måtte ophøre, vil det således ikke længere være muligt for den kommunale pantefoged at foretage udlæg efter reglerne i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. I sådanne tilfælde – og i øvrigt i de formentlig sjældne tilfælde, hvor udlæg ønskes foretaget i andre af skyldnerens aktiver end den pågældende ejendom – vil kommunen kunne anmode fogedretten om at foretage udlæg efter retsplejelovens almindelige regler. Det følger i den forbindelse af retsplejelovens § 478, stk. 2, at fogedretten kan foretage udlæg for krav, der i lovgivningen er tillagt udpantningsret. Lovforslaget indeholder en udtrykkelig udpantningsret for de omtalte kommunale krav, jf. således lovforslagets § 1, nr. 2.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Efter § 3, stk. 2, i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. kan justitsministeren efter drøftelse med skatteministeren fastsætte regler om foretagelse af udlægsforretninger efter loven, herunder bestemme, at udlæg for nærmere bestemte ydelser skal foretages af fogedretten.

En sådan adgang til at fastsætte administrative regler vurderes ikke at være nødvendig med hensyn til den afgrænsede kategori af kommunale krav, som der lægges op til, at de nye kommunale pantefogeder kan inddrive, jf. hertil bemærkningerne til lovforslagets § 2, nr. 1.

Med nr. 2 i lovforslagets § 2 foreslås det derfor, at § 3, stk. 2, i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. ligesom hidtil kun skal finde anvendelse for restanceinddrivelsesmyndighedens pantefogeder.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3

Efter § 4, stk. 1, i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. kan justitsministeren fastsætte bestemmelser om, at en pantefoged kan foretage udlæg for ydelser, der ikke er omfattet af lovens § 3 om de ydelser, som inddrives efter loven.

Der lægges ikke med lovforslaget op til, at de nye kommunale pantefogeder skal kunne foretage udlæg for andre fordringer end de fortrinsberettigede kommunale fordringer, jf. hertil bemærkningerne til lovforslagets § 2, nr. 1.

Med nr. 3 i lovforslagets § 2 foreslås det derfor, at § 4, stk. 1, i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. afgrænses til – som hidtil – kun at omfatte pantefogeder ansat af SKAT som restanceinddrivelsesmyndighed.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 4

Efter § 5, stk. 2, i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. træder de geografiske områder, som restanceinddrivelsesmyndighedens lokale afdelinger dækker, i stedet for retskredse ved anvendelsen af retsplejelovens § 487. Retsplejelovens § 487 regulerer således, i hvilken retskreds anmodning om udlæg m.v. skal fremsættes over for fogedretten.

Med nr. 4 i lovforslagets § 2 foreslås det, at § 5, stk. 2, i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v., der specifikt knytter sig til restanceinddrivelsesmyndigheden – som hidtil – kun skal omfatte udlæg, der foretages af restanceinddrivelsesmyndighedens pantefogeder.

For den kommunale pantefogeds kontorudlæg efter nærværende lovforslag vil kontoret således skulle befinde sig i en retskreds, der udgør et lovligt værneting efter retsplejelovens § 487.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 5

Efter § 7, stk. 1, 1. pkt., i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. kan pantefogeder efter reglerne i retsplejelovens § 494, stk. 2 og 3, træffe bestemmelse om politifremstilling af skyldneren, hvis skyldneren f.eks. uden anmeldt lovligt forfald udebliver fra en udlægsforretning.

De nye kommunale pantefogeder vil ikke have behov for at træffe bestemmelse om politifremstilling af skyldnere. Det skyldes, at det følger af § 7, stk. 4, i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. – der ikke foreslås ændret – at de kommunale pantefogeders udlæg kan foretages på pantefogedens kontor, selv hvis skyldneren ikke er mødt, jf. hertil bemærkningerne til lovforslagets § 2, nr. 1.

Med nr. 5 i lovforslagets § 2 foreslås det derfor, at det – som hidtil – kun er restanceinddrivelsesmyndighedens pantefogeder, der kan træffe bestemmelse om politifremstilling efter § 7, stk. 1, 1. pkt., i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 3

Til nr. 1

Lov om kommunal ejendomsskat bestemmer i § 27, stk. 1, at de kommunale ejendomsskatter – grundskyld og dækningsafgift – opkræves i to eller flere lige store rater efter kommunalbestyrelsens nærmere bestemmelse med forfaldstid den 1. i de måneder, som kommunalbestyrelsen bestemmer. Hvis de nævnte kommunale ejendomsskatter udgør mindre end 200 kr. årligt, opkræves beløbet dog ikke. Efter § 27, stk. 2, er kommunalbestyrelsen berettiget til at fordrø skattebeløbet forrentet fra forfaldsdagen med en rente i henhold til opkrævningslovens § 7, stk. 2, med tillæg af 0,4 procentpoint for hver påbegyndt måned, indtil betaling sker, hvis betaling ikke sker senest på en af kommunalbestyrelsen fastsat dato efter forfaldsdagen. Hvis ejendomsskatterne med tillæg af renter ikke er betalt senest den 3. i den efter forfaldsdagen følgende måned, kan de inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden, dvs. SKAT, jf. § 27, stk. 3.

Med bestemmelsen i nr. 1 i lovforslagets § 3 foreslås en nødvendig ændring i § 27, stk. 3, i lov om kommunal ejendomsskat, så det fastslås, at kommunalbestyrelsen og ikke restanceinddrivelsesmyndigheden, dvs. SKAT, forestår inddrivelsen af kommunale ejendomsskatter.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 4

Det foreslås i *stk. 1*, at loven skal træde i kraft den 1. februar 2017.

I *stk. 2* foretages en afgrænsning af anvendelsesområdet for lovforslaget. Det foreslås, at lovforslaget alene omfatter de fortrinsberettigede kommunale fordringer, jf. fordringstypebeskrivelsen i lovforslagets § 1, nr. 2, om den foreslåede bestemmelse i § 1, stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der den 1. februar 2017 enten ikke er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, dvs. SKAT, eller denne dato er under inddrivelse, men den 1. februar 2017 eller senere tilbagekaldes fra restanceinddrivelsesmyndigheden i medfør af § 2, stk. 7 eller 8, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Fortrinsberettigede kommunale fordringer, der inden den 1. februar 2017 er overdraget til SKAT til inddrivelse, omfattes således ikke af lovforslaget, og SKAT vil derfor forestå inddrivelsen af disse fordringer, medmindre fordringen tilbagekaldes ved udnyttelse af den tilbagekaldelsesadgang, der er hjemlet i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige i § 2, stk. 7 og 8.

Efter § 2, stk. 7, kan en fordringshaver, der, efter at en fordring er overdraget til SKAT, bliver bekendt med væsentlige ændringer i skyldnerens forhold, underrette SKAT herom og anmode om en tilbagekaldelse af fordringen, med henblik på at fordringshaver tillader afdragsvis betaling eller henstand med betalingen. Efter § 2, stk. 8, kan fordringshaver tilbagekalde en fordring fra SKAT med henblik på at foretage modregning for kravet. En sådan tilbagekaldelse vil dog i praksis alene være hensigtsmæssig, hvis fordringshaver selv er den udbetalende myndighed, fordi fordringshaver da opnår dækning forud for de fordringer, som SKAT har under inddrivelse, jf. § 7, stk. 1, nr. 1 og 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der er omtalt ovenfor i bemærkningerne til lovforslagets § 1.

Selv om en fordring, der er tilbagekaldt, udgår fra anvendelsesområdet for lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og derfor ikke længere i medfør af loven kan overdrages til SKAT til inddrivelse, foreslås det, at det udtrykkeligt nævnes i lovforslagets § 4, stk. 2, 2. pkt., at fordringen efter en tilbagekaldelse ikke på ny kan overdrages til SKAT til inddrivelse.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 1

I lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lovbekendtgørelse nr. 29 af 12. januar 2015, som ændret ved lov nr. 1253 af 17. november 2015 og ved § 1 i lov nr. 298 af 22. marts 2016, foretages følgende ændringer:

§ 1

Stk. 1. Loven gælder for opkrævning og inddrivelse af fordringer med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger, der opkræves eller inddrives af det offentlige. Skatteministeren kan fastsætte regler om, at loven desuden finder anvendelse på fordringer, der er fastsat ved lov eller i henhold til lov.

1. I § 1, *stk. 1, 1. pkt.*, indsættes efter »offentlige«: », jf. dog *stk. 4*«.

2. I § 1 indsættes som *stk. 4*:

»*Stk. 4.* Loven gælder ikke for opkrævning og inddrivelse af kommunale fordringer, der ved deres stiftelse eller senere hæfter på fast ejendom med fortrinsstillet lovbestemt panteret, jf. dog 4. pkt. og §§ 13-15. Kommunerne forestår inddrivelsen af egne fordringer efter 1. pkt. Der er udpantningsret for disse fordringer med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger, der vedrører opkrævningen og inddrivelsen af fordringerne. § 2, *stk.*

3, 2. pkt., § 7, § 8, stk. 1, og § 9 finder tilsvarende anvendelse. To eller flere kommuner kan samordne inddrivelsen af deres i 1. pkt. nævnte fordringer i et kommunalt fællesskab. En sådan samordning skal godkendes af den kommunale tilsynsmyndighed, jf. § 60 i lov om kommunernes styrelse. En kommune kan efter aftale bemyndige en anden kommune til at forestå inddrivelsen af den bemyndigende kommunes fordringer efter 1. pkt.«

§ 13

Stk. 1. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan eftergive gæld til det offentlige, der inddrives eller vil kunne inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 1, stk.1, efter reglerne i denne lov. Fordringer med renter, gebyrer og andre omkostninger kan eftergives, såfremt skyldneren godtgør, at skyldneren ikke er i stand til og inden for de nærmeste år ingen udsigt har til at kunne opfylde sine gældsforpligtelser, og det må antages, at eftergivelsen vil føre til en varig forbedring af skyldnerens økonomiske forhold. Tilsvarende kan beløb eftergives, som personer er pligtige at betale som erstatning for selskabers manglende betaling af skyldige beløb til det offentlige.

3. I § 13, *stk. 1, 1. pkt.*, indsættes efter »lov«: », samt fordringer omfattet af § 1, stk. 4, hvis skyldneren anmoder om eftergivelse af disse«.

§ 2

I lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 572 af 20. juni

2001, som ændret ved § 13 i lov nr. 430 af 6. juni 2005 og ved § 1 i lov nr. 252 af 30. marts 2011, foretages følgende ændringer:

§ 3

Stk. 1. Udlæg for ydelser, der inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden, kan foretages af personer, der er bemyndiget dertil af restanceinddrivelsesmyndigheden.

1. I § 3, *stk. 1*, indsættes som *2. pkt.*:

»Udlæg i fast ejendom for ydelser, der på udlægstidspunktet hviler på den faste ejendom med lovbestemt pant og inddrives af en kommune eller et kommunalt fællesskab, kan foretages af personer, der er bemyndiget dertil af kommunen eller det kommunale fællesskab.«

Stk. 2. Justitsministeren kan efter drøftelse med skatteministeren fastsætte regler om forretningernes foretagelse og kan herunder bestemme, at udlæg for nærmere bestemte ydelser, der er omfattet af *stk. 1*, skal foretages af fogedretten.

2. I § 3, *stk. 2*, indsættes efter »*stk. 1*«: »*1. pkt.*«

§ 4

Stk. 1. Justitsministeren kan fastsætte bestemmelser, hvorefter pantefogder kan foretage udlæg for ydelser, der ikke er omfattet af § 3.

3. I § 4, *stk. 1*, ændres »pantefogder« til: »restanceinddrivelsesmyndighedens pantefogeder«.

§ 5. ---

Stk. 2. Ved anvendelsen af retsplejelovens § 487 træder de geografiske områder, som restanceinddrivelsesmyndighedens lokale afdelinger dækker, i stedet for retskredse.

4. I § 5, *stk. 2*, indsættes efter »§ 487«: »for udlæg, der foretages af restanceinddrivelsesmyndighedens pantefogeder,«.

§ 7

Stk. 1. Pantefogder kan træffe bestemmelse om fremstilling af skyldnere ved politiets foranstaltning efter

5. I § 7, *stk. 1*, *1. pkt.*, ændres »Pantefogder« til: »Restanceinddrivelsesmyndighedens pantefogeder«.

reglerne i retsplejelovens § 494, stk. 2 og 3. Der kan uanset bestemmelsen i retsplejelovens § 494, stk. 3, træffes bestemmelse om fremstilling for at fremskaffe oplysning om skyldnerens arbejdsgiver til brug for lønindeholdelse.

§ 3

I lov om kommunal ejendomsskat, jf. lovbekendtgørelse nr. 1104 af 22. august 2013, som ændret ved lov nr. 1887 af 29. december 2015 og lov nr. 179 af 1. marts 2016, foretages følgende ændring:

§ 27

Stk. 3. Enhver af de nævnte skatter og afgifter kan med tillæg af renter, såfremt de ikke er betalt senest den 3. i den efter forfaldsdagen følgende måned, inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden.

1. I § 27, *stk. 3*, ændres »restanceinddrivelsesmyndigheden« til: »kommunalbestyrelsen«.

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. februar 2017.

Stk. 2. Loven finder anvendelse på de i § 1, nr. 2, nævnte fordringer, der den 1. februar 2017 ikke er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden eller den 1. februar 2017 eller senere tilbagekaldes fra restanceinddrivelsesmyndigheden i medfør af § 2, stk. 7 eller 8, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Fordringer, der tilbagekaldes fra restanceinddrivelsesmyndigheden, kan ikke på ny overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden.